

ЖИТИЕ – СИНАКСАР НА СВЕТИ ДИОНИСИЙ, ПЛОВДИВСКИ МИТРОПОЛИТ И ЦАРИГРАДСКИ ПАТРИАРХ

Този Свят отец произхождал от *Димитсàна Пелопонеска*. Още като малко дете отишъл в Цариград, в Светата обител на *Манганите*, където станал послушник на Свети *Марк Евгенѝк* – в последствие *митрополит Ефески*, героичен застъпник на Православието срещу латинците. Той възпитал малкия Дионисий, и по-късно го ръкоположил за дякон и свещеник. След смъртта на Свети Марк Ефески, през 1444 г., Дионисий се върнал пак в Цариград и при завладяването му от агаряните през 1453 г. бил хванат като пленник и откаран в Одрин, където го освободил един Християнин-владетел на име Кирѝцис. В последствие първият, след падането на Цариград, патриарх *Генадий Схоларий* ръкоположил Дионисий за Пловдивски митрополит в периода от 1455 до 1466 г. По-късно, в 1466 г. Дионисий бил избран за Цариградски патриарх. Наклеветен обаче от злонамерени хора, се принудил да свика голям събор в 1471 г., на който поканил всички, и след като доказал своята невинност, заявил оставката си и се отказал от патриаршеския трон.

Въпреки многото молби и увещания да остане на поста си, избягал от Цариград и *"отишъл **в монастира[1] при Неръкотворната икона на Пресвета Богородица „Икосифинúса”.** През дългия период на пребиваване в монастира издигнал много нови постройки и поправил старите, украсил главния храм отвън и отвътре; благоприлично управлявайки и живеейки мирно и спокойно, без раздори, почитан много от игумена, старците и монасите."*

През 1489 г. Свети Дионисий бил избран отново за патриарх Цариградски, като го преместили там насила, защото Светият старец не искал да напусне монастира „Икосифиниса”. През това второ патриаршеско пребиваване, както пише писателят *Малаксóс* през XVI в.: *"съществувал голям мир и разбирателство във Великата Христова Църква. Този патриарх е бил съвършен в добродетелта и образован в монашеството, където нямало друг подобен нему. Постел много и цяла нощ пребивавал буден на молитва, и когато трябвало да отиде някъде по църковни дела "...никога не яздеше, но винаги вървеше пеша."* (въпреки, че бил съвсем стар!).

Останал на патриаршеския престол две години и няколко месеца и доброволно отказвайки се отново през 1491 г., се върнал в любимата си обител на Света Богородица „Икосифиниса”, където завършил мирно своя живот. Канонизиран е в святост и паметта му се почита на **23 ноември** (т.е. в деня след честването на Свети Герман - първият ктитор на същата Света обител „Икосифиниса”) В монастира и понастоящем се пазят неговите Свети мощи.

По молитвите на Светия Твой угодник Дионисий, Господи, Иисусе Христе, Боже наш, помилуй и спаси нас! Амин.

„ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΙΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΗΣ ΠΑΓΓΑΙΟΥ”, Δ.Παναγοπουλου, ΑΘΗΝΑΙ, 1970 г., стр. 107.

Превел от гръцки: иподякон протопсалт Аргир Сотиров Малчев
Набор и редакция: Петър
Пловдив, 2014 г.

[1] Използва се старото славянобългарско произношение на думата, което идва от „монах”. Манастир е станало от руското произношение за монах –„манах”.